

Skriv inn, skriv kort

- kommentar-/debattredaktør Jon Magne Lund
- debatt@vl.no
- ring: 22 310 417 mellom klokken 09.30 og 11.30
- post: Vårt Land, pb.1180, sentrum, 0107 Oslo
- For mer debatt, se verdidebatt.no

debatt

Et innlegg skal være på maks **3.500** tegn. En replikk har maks **1.800** tegn. Legg gjerne ved bilde av deg selv. Vi foretrekker ditt innlegg på e-post. Konvolutter som postlegges må merkes med: «debatt».

Espen Utaker, debattleder
debatt@vl.no

KrF-debatten

Et blikk fra sidelinjen

Inger Lise Hansen fører en kamp som allerede er tapt.

Det er med en viss undring man fra sidelinjen følger med på debatten i KrF. Det var kanskje litt naivt av nestleder Inger Lise Hansen å undervurdere støynivået som skulle følge hennes uttalelser til Aftenposten, men det er relativt hysterisk når medlemmer i et politisk parti som selv har tatt initiativ til drøftelser rundt egen identitet, blir sjokkert av at en leder tar ansvar og sier hva hun faktisk mener.

Konservativt parti. Samtidig tror jeg hun fører en kamp som allerede er tapt. Det finnes jo ingen land der man har et stort «kristendemokratisk» parti med et sterkt selvstendig konservativt parti rett til høyre for seg. Og der man har et slikt høyreparti – for eksempel USA eller England – inkluderer det i hovedsak de fleste «kristendemokratiske» elementer. Norsk partistruktur har simpelthen ikke plass til Inger Lise Hansens drømmer.

Og det hjelper knapt å drømme om et revitalisert sentrum. Ikke med Sp på den andre siden av skillelinjen. Jeg har ikke sett noen analyse av KrFs storhetstid på nittitallet som har inkludert den drahjelp man i sin tid fikk av Anne Enger Lahnstein. Sentrumsalternativet var jo først og

fremst hennes visjon, ikke Kjell Magne Bondeviks. Og Venstre var like lite den gang som i dag.

Trangt i sentrum. I tillegg er det blitt trangt i det politiske sentrum. Arbeiderpartiet beveger seg mot høyre; Høyre beveger seg (noen ganger) mot venstre. Sentrumpartiene kommer i skvis, og Inger Lise Hansen kan med sine standpunkter velge minst tre partier hun ganske friksjonsfritt kan gjøre karriere i. Politikk er jo ikke lenger spørsmål om ideologi, det er spørsmål om estetikk; hvilken politiker liker du best? Vorter, slipsknuter og smilehull avgjør stemmegivningen. Spiller partiet en stadig mindre rolle, spiller personen en stadig større rolle.

Dette går i særlig grad ut over partier som har profilert seg med sin annerledeshet – først og fremst SV, Frp og KrF. Alle må de forhandle med andre – kompromisser er en vanskelig sjanger for partier som lever av sin egenart. Det blir et liv i nedoverbakke.

Det blir selvsagt ikke lettere for KrF når prinsipielt begrunnede standpunkter kan risikere å få mindre enn femten års levetid; jmfør partiets syn på partnerskapsloven.

Høybråten og Bondevik. Etter mitt skjønn er det urettferdig å gjøre Dagfinn Høybråten til en reaksjonær mørkemann. Politisk befinner «røykelovens far» seg like nær sosialdemokratiet som forgjengerne Kjell Magne Bondevik og Valgerd Svarstad Haugland gjorde. Strengt tatt er det lite mer enn Valgerds vinglass

Norsk partistruktur har simpelthen ikke plass til Inger Lise Hansens drømmer. mener Rolf Berg. Her er Hansen sammen med KrF-leder Dagfinn Høybråten.

Foto: Bjørn Sigurdson/Scanpix

og Kjell Magnes sigarer (og senere vinglass) som representerer et politisk sett komplett uinteressant skille til dagens partiledere. De drømmer til og med om identiske allianser og avgrenser seg i like sterk grad til ytre høyre.

Kristelig Folkepartis krise handler ikke om bibeltroskap – uansett hva Prestegård og Hallaråker sier i sine bønner. Det handler om et trangbodd politisk sentrum.

Men noen av oss slutter ikke å forun-

dre oss over hvordan enkelte velger å behandle partifeller og medkristne. Så å si i Jesu navn.

Skjønt det er noe som forundrer meg personlig enda mer: At noe kristenmenneske – «konservativ» eller «liberal» – overhodet kan vurdere å stemme på Fremskrittspartiet med dets praktiske politikk og dets menneskesyn. Og at man dessuten våger å insistere på at det er «bibelsk».

Rolf Berg

klimatek

Glassperlepolitikk

Regjeringen fører en klimapolitikk der kvotekjøp og tiltak i utviklingsland er det primære. Det gjelder å kutte der en får mest igjen for pengene, skriver Erik Solheim i et innlegg i Vårt Land 1. februar. Slik skal vi oppfylle Kyotoavtalen, til tross for avtalens klare ord om at det meste av våre forpliktelser skal gjennomføres hjemme.

Det vesentligste i klimapolitikken er etisk holdbare svar på spørsmålet om hvem som har rett til å slippe ut klimagasser. I Soria Moria II setter regjeringen seg et mål om at på sikt skal alle mennesker i verden ha like stor rett til klimautslipp. På sikt kan kanskje bety om 50 år, da

klimakampen må være vunnet.

Det kan være nyttig å illustrere hva det ville bety om rettferdighet ble innført i dag. La oss anta at regjeringens rettferdige mål gjelder nå og at verden er enig om et utslipp på fem tonn CO₂-ekvivalenter per verdensborger for de neste årene. Dette er omtrent det som må til om oppvarmingen skal begrenses til to grader. La oss videre anta at verdens land får tildelt slike klimakvoter etter folketallet, og at det blir handlet med kvotene. Prisen ville da bli så høy som nødvendig for å få i gang en overgang til et verdenssamfunn nesten uten bruk av fossilt drivstoff. Trolig ville prisen per

tonn bli langt over 1.000 kr, men la oss anta denne summen. For en liter bensin svarer den bare til en avgift i underkant av tre kroner.

Om utslippene i Norge er tolv tonn per person, måtte vi skaffe kvoter tilsvarende syv tonn. Om vi setter folketallet i Norge til fem millioner, ville kvotene koste oss 35 milliarder i året. La oss sette utslippene i India til to tonn per person og folketallet til en milliard. India ville da kunne selge kvoter for hele 3.000 milliarder kroner. Kina ville ha nesten nok kvoter, men måtte planlegge vesentlige tiltak for klimakutt.

Erik Solheim driver realpolitikk og vil

bruke noen få milliarder i utviklingsland. Om litt kan han kanskje dokumentere at Norge har bidratt til klimakutt i utviklingsland som langt overstiger mulige kutt i Norge. Han vil i så fall høste lovord, men spørsmålet er om han med sin glassperlepolitikk har bidratt positivt til en nødvendig løsning på klimaproblemet. Etter min mening opptrer regjeringen som en storrøker som lærer sine barn – de fattige land – å holde seg borte fra nikotin. Slike tiltak har som kjent tvilssom effekt.

Sigbjørn Grønås, prof. em. meteorologi